

Глупчо пѣхналъ ржцѣ въ джобоветѣ си и ѣ раз-
правилъ какво казалъ Богъ.

Дървото се потрѣсило. Изъ-подъ коренитѣ му се
изтрѣсило гърнето и жълтицитѣ му се разсипали въ
Глупчовитѣ крака. Ала той дори не се и навелъ да
види какво е прѣдъ него.

— „Земи това злато за благодарностъ, дѣто ми
услуги!“ казала ябълката.

— Ехъ, ще мѣкна такъвъ товаръ! отговорилъ
Глупчо: — Богъ и безъ това ще ме направи богатъ.

Върви Глупчо по-нататкъ. Дошълъ до вълка.
Като го видѣлъ вълкътъ, затекълъ се къмъ него и
го моли:

— „Кажѣ по-скоро, добри човѣче, каква ми-
лостъ ми прати Богъ?“

— „Каква милостъ ли? . . . Той ти заповѣда да
изядешъ най-глупавиятъ човѣкъ,“ отговорилъ Глупчо.

Зарадвалъ се вълкътъ и му благодарилъ. Послѣ
почналъ да го разпитва, какво видѣлъ и чулъ отъ Бога.

Глупчо почналъ да се хвали и подробно му раз-
правилъ, какво се случило съ него. Изслушалъ го въл-
кътъ закълцалъ зжби и го запиталъ:

— „И ти не взе нито скжпоцѣния камъкъ отъ
рибата, нито златото отъ ябълката?“

— „Защо ми сж? отговорилъ Глупчо: — и безъ
тѣхъ Богъ ще ме направи богатъ.“

— „Е, човѣче, право да ти кажа, отъ тебе по-
глупавъ нѣма да намѣря, та да се излѣкувамъ . . .“,
казалъ вълкътъ и изиялъ Глупча.

